

Wtorek, 13 marca 2007 r.

P6_TA(2007)0063

Plan działań na rzecz równości

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2006-2010 (2006/2132(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2006-2010” (COM(2006)0092),
- uwzględniając decyzję Rady 2001/51/WE z dnia 20 grudnia 2000 r. ustanawiającą program odnoszący się do wspólnotowej strategii ramowej w sprawie równości płci (2001-2005) ⁽¹⁾ oraz swoje stanowisko z dnia 15 listopada 2000 r. ⁽²⁾ w tej sprawie,
- uwzględniając akty prawne ONZ w dziedzinie praw człowieka, zwłaszcza praw kobiet, w szczególności Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW), a także pozostałe akty ONZ dotyczące walki z przemocą wobec kobiet, takie jak Deklaracja Wiedeńska i Program Działań, uchwalone na Światowej Konferencji Praw Człowieka, która odbyła się w dniach od 14 do 25 czerwca 1993 r., rezolucję z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet ⁽³⁾, rezolucję z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie eliminacji przemocy domowej wobec kobiet ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 20 grudnia 2004 r. w sprawie eliminacji zbrodni przeciw kobietom popełnianych w imię honoru ⁽⁵⁾ i rezolucję z dnia 2 lutego 1998 r. w sprawie środków przeciwdziałania przestępczości i środków prawa karnego mających na celu eliminację przemocy wobec kobiet ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Deklarację pekińską i platformę działania przyjętą podczas IV Światowej Konferencji na temat Kobiet, która odbyła się w dniu 15 września 1995 r., a także rezolucje Parlamentu: z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie skutków przyjęcia platformy działania z Pekinu ⁽⁷⁾ oraz z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie wniosków z IV Światowej Konferencji na temat Kobiet — Platforma działania (Pekin +10) ⁽⁸⁾,
- uwzględniając raport Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 6 lipca 2006 r. pt. „Pogłębione studium na temat wszelkich form przemocy wobec kobiet” ⁽⁹⁾,
- uwzględniając ostateczne sprawozdanie z 49. sesji Komisji ds. Statusu Kobiet Zgromadzenia Ogólnego ONZ z marca 2005 r.,
- uwzględniając Protokół do Afrykańskiej Karty Praw Człowieka w sprawie Praw Kobiet w Afryce, znany również jako „Protokół z Maputo”, który wszedł w życie w dniu 25 listopada 2005 r. i w którym mowa m.in. o zakazie wszelkich form okaleczania narządów płciowych,
- uwzględniając rezolucję nr 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 31 października 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa ⁽¹⁰⁾, która przewiduje większy udział kobiet w zapobieganiu konfliktom zbrojnym i budowaniu pokoju,
- uwzględniając sprawozdanie komitetu konsultacyjnego Komisji Europejskiej ds. równych szans dla kobiet i mężczyzn z maja 2003 r., dotyczące finansowania uwzględniającego kwestie płci,

⁽¹⁾ Dz.U. L 17 z 19.1.2001 r., str. 22.

⁽²⁾ Dz.U. C 223 z 8.8.2001 r., str. 149.

⁽³⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/48/104.

⁽⁴⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/58/147.

⁽⁵⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/59/165.

⁽⁶⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/52/86.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001 r., str. 258.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005 r., str. 247.

⁽⁹⁾ A/61/122/Add.1.

⁽¹⁰⁾ Rezolucja Rady Bezpieczeństwa 1325(2000).

Wtorek, 13 marca 2007 r.

- uwzględniając konkluzje Prezydencji z nadzwyczajnej Rady Europejskiej w Lizbonie w dniach 23 i 24 marca 2000 r., Rady Europejskiej w Sztokholmie w dniach 23 i 24 marca 2001 r., Rady Europejskiej w Barcelonie w dniach 15 i 16 marca 2002 r. i Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 20 i 21 marca 2003 r. oraz w dniach 25 i 26 marca 2004 r.,
 - uwzględniając decyzję Rady 2005/600/WE z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie wytycznych dla polityk zatrudnienia państw członkowskich⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie przyszłości strategii lizbońskiej z punktu widzenia równouprawnienia płci⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2004 r. w sprawie godzenia życia zawodowego, rodzinnego i osobistego⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie organizacji czasu pracy (zmiana dyrektywy 93/104/WE)⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lutego 2006 r. w sprawie obecnej sytuacji oraz przyszłych działań w zakresie zwalczania przemocy wobec kobiet⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie strategii zapobiegania handlowi kobietami i dziećmi, narażonymi na wykorzystywanie seksualne⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2006 r. w sprawie imigracji kobiet: roli i miejsca imigrantek w Unii Europejskiej⁽⁷⁾,
 - uwzględniając deklarację ministerialną przyjętą na Konferencji ministrów UE odpowiedzialnych za politykę równości płci w dniu 4 lutego 2005 r. w Luksemburgu,
 - uwzględniając Europejski Pakt na rzecz Równości Płci przyjęty przez Radę Europejską w Brukseli w dniach 23 i 24 marca 2006 r.,
 - uwzględniając plan działań na rzecz równouprawnienia płci 2005-2015, przyjęty przez Wspólnotę Narodów,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Zatrudnienia i Spraw Społecznych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0033/2007),
- A. mając na uwadze, że Deklaracja wiedeńska przyjęta na światowej Konferencji Praw Człowieka ONZ w dniu 25 czerwca 1993 r. stanowi, że „prawa człowieka należne kobietom i dziewczętom stanowią niezbywalną, integralną i nieodłączną część powszechnych praw człowieka”; mając na uwadze, że równouprawnienie kobiet i mężczyzn należy do fundamentalnych praw i zasad Unii Europejskiej i uznane jest w Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską i w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że pomimo znacznego postępu poczynionego w tym zakresie nadal istnieje wiele nierówności między kobietami i mężczyznami,
- B. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest najpowszechniejszym przejawem łamania praw człowieka, nieposiadającym granic geograficznych, gospodarczych czy społecznych, oraz że pomimo wysiłków podejmowanych na poziomie krajowym i wspólnotowym liczba kobiet dotkniętych przemocą pozostaje alarmująca⁽⁸⁾,

(1) Dz.U. L 205 z 6.8.2005 r., str. 21.

(2) Dz.U. C 287 E z 24.11.2006 r., str. 323.

(3) Dz.U. C 102 E z 28.4.2004 r., str. 492.

(4) Dz.U. C 97 E z 22.4.2004 r., str. 566.

(5) Dz.U. C 288 E z 25.11.2006 r., str. 66.

(6) Dz.U. C 287 E z 24.11.2006 r., str. 75.

(7) Teksty przyjęte tego dnia, P6_TA(2006)0437.

(8) Według danych Funduszu Narodów Zjednoczonych na rzecz Kobiet (UNIFEM) co najmniej jedna kobieta na trzy padła ofiarą przemocy w ciągu swojego życia.

Wtorek, 13 marca 2007 r.

- C. mając na uwadze, że pojęcie „przemoc wobec kobiet” należy rozumieć jako wszelkie akty przemocy związane z przynależnością do danej płci, w wyniku których kobiety doznają lub mogą doznawać szkody lub cierpień natury fizycznej, seksualnej bądź psychicznej, w tym również groźby dokonania takich aktów, przymus lub arbitralne pozbawienie wolności, mające miejsce tak w życiu publicznym, jak i prywatnym,
- D. mając na uwadze, że ryzyko ubóstwa dotyka w większości kobiety, także pracujące⁽¹⁾, a szczególnie kobiety starsze, kobiety samotnie wychowujące dzieci, nastoletnie matki i kobiety pracujące w rodzinnych przedsiębiorstwach, z uwagi na trwającą nadal dyskryminację ze względu na płeć oraz brak równości pod względem szkolenia, usług osobistych, dostępu do pracy, obowiązków rodzinnych, uprawnień emerytalnych, a także ochrony prawnej w przypadku separacji lub rozwodu, co w szczególności dotyczy kobiet zależnych ekonomicznie,
- E. mając na uwadze, że wszystkie kulturalne i społeczne zasady i wartości UE i państw członkowskich, takie jak poszanowanie praw człowieka, godność osobista, równość, dialog, solidarność i uczestnictwo, stanowią wspólne dziedzictwo wszystkich obywateli i mieszkańców Unii Europejskiej, którego przyswojenie stanowi priorytet UE oraz czynnik przyczyniający się do emancypacji i integracji, szczególnie kobiet i dziewcząt znajdujących się w izolacji z uwagi na bariery językowe, kulturowe czy religijne,
- F. mając na uwadze, że należy w większym stopniu przewidzieć uwzględnianie problematyki płci przy planowaniu budżetów krajowych w celu skutecznego zarządzania polityką równości szans; mając na uwadze, że wiedza i doświadczenie w tym zakresie na szczeblu europejskim, krajowym czy regionalnym pozwoliłyby na natychmiastowe zastosowanie tego podejścia do budżetu i do programów wspólnotowych w fazie ich powstawania, wdrażania i oceny⁽²⁾,
- G. mając na uwadze, że art. 3 ust. 2, art. 13 i art. 152 Traktatu określają rolę Wspólnoty we wprowadzaniu równouprawnienia płci do polityki ochrony zdrowia ludzkiego,
- H. mając na uwadze, że realizacja celów lizbońskich w zakresie zatrudnienia kobiet wymaga dalszych działań w ramach otwartej metody koordynacji i w oparciu o dobre praktyki istniejące na poziomie krajowym i regionalnym, uwzględniające w szczególności fakt, że polityka kształcenia i dostępu do zatrudnienia, polityka równowagi między życiem zawodowym a rodzinnym, usługi oraz sprzyjanie uczestnictwu kobiet w procesach decyzyjnych są współzależne; mając na uwadze, że z uwagi na to należy poczynić szczególne wysiłki w celu zapewnienia spójności społeczno-ekonomicznej, eliminacji przepaści cyfrowej między płciami oraz promowania roli kobiet w nauce,
- I. mając na uwadze, że pomimo prawodawstwa Wspólnoty i odpowiednich przepisów krajowych nadal istnieje znaczna rozbieżność płac kobiet i mężczyzn — w UE kobiety zarabiają średnio o 15 % mniej niż mężczyźni, a różnica ta maleje w znacznie wolniejszym tempie niż rozbieżność wskaźników zatrudnienia dla obu płci,
- J. mając na uwadze, że kobiety otrzymują często niższe świadczenia emerytalne niż mężczyźni, co spowodowane jest bądź ich niższymi zarobkami, bądź okresem aktywności zawodowej krótszym i przerywanym z racji większych obowiązków rodzinnych,
- K. mając na uwadze, że polityka godzenia życia rodzinnego i zawodowego powinna kierować się zarówno do kobiet, jak i do mężczyzn, oraz że w związku z tym wymaga ona kompleksowego podejścia, uwzględniającego fakt dyskryminacji kobiet oraz uznającego nowe pokolenia za korzyść dla całego społeczeństwa,
- L. mając na uwadze, że kobiety stanowią 52 % społeczeństwa Europy, choć ta proporcja nie znajduje odzwierciedlenia w dystrybucji władzy, ani pod względem dostępu, ani pod względem uczestnictwa; mając na uwadze, że reprezentatywność całego społeczeństwa stanowi element wzmacniający rządy i przyczyniający się do większej odpowiedzialności polityki w stosunku do oczekiwań społeczeństwa; mając ponadto na uwadze, że istnieje wiele rozwiązań na poziomie krajowym (przepisy prawne, umowy, inicjatywy prywatne) mających na celu osiągnięcie reprezentacji kobiet w miejscach podejmowania decyzji,

⁽¹⁾ Mając na uwadze, że wśród rodzin, w których jedno z rodziców samotnie wychowuje dzieci, w 85 % przypadków żywicielem rodziny jest kobieta.

⁽²⁾ Zob. m.in. opracowania Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), UNIFEM, Banku Światowego, Sekretariatu ds. Równych Szans Wspólnoty Narodów, a także badania i projekty przeprowadzone przez Radę Europy, Radę Nordycką, Nordycką Radę Ministrów oraz holenderskie ministerstwo zatrudnienia i spraw społecznych.

Wtorek, 13 marca 2007 r.

M. mając na uwadze, że ramy strategiczne „i2010” (europejskie społeczeństwo informacyjne na rzecz wzrostu i zatrudniania 2010) zaproponowane przez Komisję (COM(2005)0229) dążą między innymi do poprawy jakości życia poprzez uczestnictwo wszystkich w społeczeństwie informacyjnym,

1. odnotowuje, że Komisja jest zdecydowana nadal realizować strategię równości szans w perspektywie wieloletniej, gdyż to umożliwi kontynuację długoterminowej strategii propagowania równości na poziomie UE; wskazuje jednak, że plan działania nie określa obowiązków Komisji i państw członkowskich w zakresie wdrażania planu i informowania obywateli czy też środków finansowych przeznaczonych na wdrażanie zaleceń znajdujących się w planie;

2. uznaje, że propagowanie równości szans ma charakter dwuaspektowy, gdyż należy uwzględnić problematykę płci we wszystkich strategiach politycznych, a jednocześnie wspierać równość za pomocą środków szczególnych;

3. wzywa Komisję do opracowania szczegółowych ram oceny polityki i programów wspierających równouprawnienie płci, w tym pochodne polityki krajowe; w szczególności wzywa do przeprowadzenia szczegółowej oceny wspólnotowej strategii ramowej w zakresie równości kobiet i mężczyzn (2001-2005) ⁽¹⁾ oraz analizy wdrożenia dyrektyw dotyczących równości szans, w szczególności dyrektyw: 86/613/EWG ⁽²⁾, 89/391/EWG ⁽³⁾, 92/85/EWG ⁽⁴⁾ i 2003/41/WE ⁽⁵⁾, w celu ustanowienia, przy wykorzystaniu wiarygodnych danych i statystyk, spójnego cyklu planowania, wdrażania, monitorowania i oceny planu działań; uważa, że z myślą o tym należy szybko ustanowić Europejski Instytut ds. Równości Mężczyzn i Kobiet, w celu umożliwienia stałego monitorowania postępów osiągniętych w ramach planu działań;

4. wzywa Komisję, aby przyjęła podejście do polityki równouprawnienia płci nie tylko jako priorytet UE, ale przede wszystkim jako podstawowy wymóg związany z poszanowaniem praw jednostki; jest zdania, że takie podejście powinno znaleźć odzwierciedlenie w wysiłkach na rzecz koordynacji i wzmocnienia europejskich i krajowych środków ochrony prawnej kobiet i dzieci, w szczególności:

— w przypadku niewolniczego traktowania lub zbrodni popełnianych w imię honoru, w przypadku przemocy, handlu ludźmi, okaleczania żeńskich narządów płciowych, przymusowych małżeństw, poligamii lub pozbawiania tożsamości (np. poprzez obowiązek noszenia burki, nikabu lub maski), z założeniem zerowej tolerancji dla wymienionych przypadków;

i wzywa Komisję do:

— przeprowadzenia badań na temat głębokich przyczyn przemocy związanej z płcią, opracowania wskaźników dotyczących liczby ofiar przemocy oraz, gdy określona zostanie podstawa prawna, przedstawienia wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet;

— zebrania, możliwie najszybciej, porównywalnych i wiarygodnych danych dotyczących handlu ludźmi w celu zmniejszenia liczby jego ofiar, a także przeprowadzenia analizy związku przyczynowego między prawodawstwem dotyczącym prostytucji i handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego a rozpowszechnianiem dobrych praktyk, w tym działań ukierunkowanych na stronę popytową takich czynności;

oraz zwraca się do państw członkowskich o:

— wprowadzenie obowiązku rejestrowania dokonywanych przez osoby związane z służbą zdrowia aktów okaleczenia kobiecych narządów płciowych oraz o odbieranie uprawnień lekarzom stosującym takie praktyki;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2001/51/WE z dnia 20 grudnia 2000 r. ustanawiająca program odnoszący się do wspólnotowej strategii ramowej w sprawie równości płci (2001-2005) (Dz.U. L 17 z 19.1.2001 r., str. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa 86/613/EWG Rady z dnia 11 grudnia 1986 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn pracujących na własny rachunek, w tym w rolnictwie, oraz w sprawie ochrony kobiet pracujących na własny rachunek w okresie ciąży i macierzyństwa (Dz.U. L 359 z 19.12.1986 r., str. 56).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzania środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183 z 29.6.1989 r., str. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (Dz.U. L 348 z 28.11.1992 r., str. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/41/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235 z 23.9.2003 r., str. 10).

Wtorek, 13 marca 2007 r.

5. wzywa państwa członkowskie, które dotąd tego nie uczyniły, do bezzwłocznej ratyfikacji Protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniającej Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (jeden z „Protokołów z Palermo”) oraz Konwencji Rady Europy o przeciwdziałaniu handlowi ludźmi, a także do wdrożenia dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub podlegali działaniom ułatwiającym nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi władzami⁽¹⁾;

6. uważa, że poszanowanie praw człowieka w odniesieniu do kobiet jest podstawowym wymogiem, na równi z innymi prawami człowieka, w ramach negocjacji akcesyjnych z państwami kandydującymi; wzywa więc Komisję do monitorowania i przekazania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacji o przypadkach dyskryminowania i przemocy wobec kobiet w tych krajach, a także do aktywnego propagowania uczestnictwa krajów kandydackich w programach wspólnotowych PROGRES i DAFNE;

7. podkreśla, że poszanowanie praw kobiet musi być zasadniczym warunkiem polityki sąsiedztwa, polityki zagranicznej i polityki rozwoju UE; w tym kontekście:

- zaleca, aby w ramach tych obszarów polityki UE wykazała większe zaangażowanie na rzecz dialogu politycznego z krajami trzecimi oraz wsparcia finansowego powiązanego z rozwojem, z myślą o promowaniu równouprawnienia płci;
- zwraca uwagę na szczególny charakter feminizacji ubóstwa i nalega, aby realizacja milenijnych celów rozwoju (MCR) opierała się na propagowaniu równouprawnienia płci we wszystkich grupach wiekowych;
- domaga się, aby szczególną uwagę poświęcić MCR 2 i 3 oraz wspieraniu edukacji dziewcząt na wszystkich poziomach, a także zapewnieniu równego dostępu do programów szkoleniowych wspierających przedsiębiorczość kobiet, w szczególności MŚP, co umożliwi zmniejszenie ubóstwa, poprawę zdrowotności i powiększenie dobrobytu, a także wspierania rzeczywistego i trwałego rozwoju;
- wzywa do podjęcia działań w celu zapobiegania marginalizacji kobiet w programach rozwojowych poprzez zagwarantowanie im równego dostępu do rynków pracy, stałych miejsc zatrudnienia o lepszej jakości oraz środków produkcji takich, jak ziemia, kredyty i technologia;
- wzywa Komisję i państwa członkowskie to przyjęcia odpowiednich środków, stanowiących część ich polityki współpracy na rzecz rozwoju, w celu wspierania lepszej reprezentacji kobiet poprzez zapewnienie, że kobiety mają te same co mężczyźni możliwości oraz poprzez zachęcanie ich do uczestnictwa w stowarzyszeniach zawodowych, organach zajmujących się planowaniem polityki oraz organach decyzyjnych,
- zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby w ramach swoich programów rozwojowych rozważyły metody zapobiegawcze służące zwalczaniu przemocy seksualnej i handlu ludźmi w celu ich wykorzystania seksualnego, przeciwdziałały stosowaniu przemocy wobec kobiet i dążyły do jej powstrzymania oraz zagwarantowały pomoc medyczną, socjalną, prawną i psychologiczną zarówno kobietom przesiedlonym w wyniku konfliktów, jak i innym imigrantkom;
- wzywa Komisję do przeprowadzenia ilościowej i jakościowej oceny wydatków i programów związanych z pomocą na rzecz rozwoju w krajach trzecich;

8. zwraca się do Komisji o podjęcie środków gwarantujących kobietom prawo do opieki zdrowotnej, również w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego; potwierdza, że do kwestii zasadniczych, zwłaszcza w ramach walki z HIV/AIDS, należy zapewnienie szerszego dostępu do informacji dotyczących zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz do usług zdrowotnych;

9. uznaje, że dziewczęta są szczególnie narażone na przemoc i dyskryminację oraz apeluje o wzmocnienie wysiłków w celu chronienia ich przed wszelkimi formami przemocy, w tym przed gwałtem, wykorzystywaniem seksualnym i przymusowym wcielaniem do sił zbrojnych oraz o zachęcanie do wdrażania polityki i działań mających na celu promowanie ochrony ich praw w czasie konfliktów i po ich zakończeniu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004 r., str. 19.

Wtorek, 13 marca 2007 r.

10. zwraca się do Komisji o wypełnienie zobowiązania do przedstawienia komunikatu w sprawie „europejskiej wizji równouprawnienia kobiet i mężczyzn w ramach współpracy na rzecz rozwoju”;
11. wzywa Komisję do zapewnienia koordynacji między UE i ONZ w zakresie polityki równych szans oraz praw dziewcząt; ponownie podkreśla znaczenie propagowania ścisłej współpracy z instytucjami europejskimi i międzynarodowymi, regionalnymi i/lub dwustronnymi, w tym z organami ONZ, w celu zharmonizowania podejścia do problematyki płci w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju oraz pomocy humanitarnej, w szczególności poprzez wzmocnienie powiązań między pekińską platformą działania, kairskim programem działania, Konwencją w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) i protokołem fakultatywnym do tej konwencji oraz MCR;
12. zwraca się do Komisji o popieranie, w ramach polityki na rzecz Afryki oraz krajowych strategii rozwojowych krajów afrykańskich, ratyfikacji i wdrażania we wszystkich krajach afrykańskich Protokołu z Maputo, ze szczególnym uwzględnieniem jego art. 5, potępiającego wszelkie formy okaleczania narządów płciowych i zakazującego ich;
13. przyjmuje z zadowoleniem zobowiązanie Komisji do propagowania wdrażania wspomnianej wyżej rezolucji 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz do opracowania wytycznych w sprawie włączenia problematyki płci do działań szkoleniowych z zakresu zarządzania konfliktami;
14. wzywa Komisję do przyjęcia konkretnych inicjatyw na rzecz emancypacji i integracji gospodarczej i społecznej imigrantek, w szczególności w ramach wspólnego programu ramowego na rzecz integracji obywateli krajów trzecich oraz działań mających na celu wsparcie w nauce języka, praw i obowiązków wynikających z dorobku prawnego Wspólnoty, z zasad i przepisów obowiązujących w kraju przyjmującym (takich jak zakaz praktykowania poligamii w ramach łączenia rodzin) oraz z podstawowych wartości UE, przez opracowanie specjalnej polityki szkoleń dotyczących równości szans, niestosowania dyskryminacji ze względu na płeć i uwzględniania kwestii płci przy podejmowaniu działań, programy na rzecz zwalczania dyskryminacji w dostępie do zatrudnienia i dyskryminacji w miejscu pracy, wsparcie dla opracowywanych przez imigrantki projektów biznesowych, które sprzyjają zachowaniu i rozpowszechnianiu bogactwa kulturowego ich krajów pochodzenia, oraz tworzenie i wspieranie publicznych forów uczestnictwa imigrantek, gdzie byłyby one czynnie reprezentowane;
15. zaleca państwom członkowskim i Komisji, aby przewidziały finansowanie programów mających na celu dostarczanie w krajach pochodzenia informacji o wstępnych wymogach dotyczących przyjazdu imigrantów do UE oraz ich pobytu na jej terenie, a także o zagrożeniach związanych z nielegalną imigracją;
16. wzywa Komisję do zainicjowania pierwszych programów pilotażowych w zakresie włączenia wymiaru równouprawnienia płci do budżetu ogólnego UE i do programów wspólnotowych, w szczególności funduszy strukturalnych, siódmego wspólnotowego ramowego programu działań w dziedzinie badań naukowych, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013), wspólnotowego programu działań w dziedzinie zdrowia i ochrony konsumentów (2007-2013) oraz wspólnotowego programu działań w dziedzinie zdrowia publicznego (2003-2008); uważa, że takie projekty pilotażowe powinny obejmować wpływ budżetu ogólnego Unii na równość płci (podejście horyzontalne), skuteczność specjalnych rezerw dla kobiet lub projekty zaproponowane przez kobiety, a także analizę trudności napotykaną przez kobiety chcące uczestniczyć w takich programach (podejście specyficzne);
17. wzywa państwa członkowskie do uzupełnienia lub wzmocnienia krajowych planów działań na rzecz zatrudnienia i integracji społecznej, tak aby obejmowały one środki mające na celu ułatwianie kobietom zaistnienia na rynku pracy na równych prawach i zgodnie z zasadą takiej samej płacy za taką samą pracę, promocję przedsiębiorczości kobiet oraz określanie i wspieranie nowych możliwości pracy w sektorze socjalnym, zdrowotnym, usługach osobistych i rodzinnych, gdzie kobiety stanowią większość pracowników — przy jednoczesnym podkreślaniu gospodarczej i społecznej wartości tych zawodów i tworzeniu ram prawnych koniecznych dla zagwarantowania jakości usług, uznania praw socjalnych i godności osób świadczących te usługi, a także pomocy w ograniczaniu ryzyka ubóstwa; uważa, że z uwagi na niekorzystną pozycję kobiet w życiu społecznym i gospodarczym, z wyższą stopą bezrobocia i niższymi wynagrodzeniami niż w przypadku mężczyzn, kobiety są bardziej narażone na wyzysk;
18. wzywa państwa członkowskie, aby wdrażały konkretne strategie dla wzmocnienia przedsiębiorczości kobiet, przy wykorzystaniu na przykład możliwości stwarzanych przez technologie informacyjne i komunikacyjne (ICT), środki ułatwiające dostęp kobiet-przedsiębiorców do kredytów i usług bankowych, zwłaszcza w zakresie mikrokredytów, oraz środki wspierające sieci przedsiębiorczości kobiet;

Wtorek, 13 marca 2007 r.

19. zauważa, że wyzwania, przed którymi stoją państwa członkowskie oraz UE w zakresie równości płci, są coraz poważniejsze ze względu na zaostrzenie światowej konkurencji gospodarczej oraz popyt na coraz bardziej elastyczną i mobilną siłę roboczą; podkreśla, że kobiety są nadal ofiarami dyskryminacji społecznej, zawodowej i innych rodzajów dyskryminacji oraz że wspomniane warunki prawdopodobnie mają większy wpływ na kobiety niż na mężczyzn; uważa, że nie należy dopuścić, by sytuacja ta naruszała równość płci i prawa reprodukcyjne kobiet;

20. wzywa państwa członkowskie do wyznaczenia na poziomie krajowym organu właściwego dla spraw równouprawnienia płci w ramach wdrażania strategii lizbońskiej, odpowiedzialnego za pomoc w opracowywaniu i rewizji poszczególnych planów krajowych, a także kontrolę ich wdrażania w celu ułatwienia włączenia problematyki płci, zwłaszcza w odniesieniu do budżetowania, do polityk i celów określonych w tych planach;

21. wyraża ubolewanie, że rozbieżność wynagrodzeń między płciami wynosi 15%; wzywa Komisję do priorytetowego przeprowadzenia przeglądu dyrektywy Rady 75/117/EWG⁽¹⁾, szczególnie jej przepisów związanych z inspekcją pracy i środkami odwoławczymi dostępnymi w przypadku dyskryminacji; wzywa również Komisję do zapewnienia stosowania tej dyrektywy w taki sposób, aby kobiety nie były dyskryminowane z uwagi na swe krótsze — z powodu macierzyństwa — doświadczenie zawodowe;

22. wzywa Komisję do wspierania, we współpracy z państwami członkowskimi i partnerami społecznymi, tworzenia polityki godzenia życia rodzinnego z zawodowym, poprzez:

- zapewnienie, że koszty związane z macierzyństwem i ojcostwem będą ponoszone przez całe społeczeństwo, celem wyeliminowania dyskryminujących praktyk w miejscu pracy, zwiększenia przyrostu naturalnego oraz ułatwienia zatrudnienia kobiet;
- przeprowadzenie kampanii uświadamiającej oraz wdrażanie projektów pilotażowych ułatwiających zrównoważony udział kobiet i mężczyzn w pracy zawodowej i życiu rodzinnym;
- w ramach celów z Barcelony — poprawę dostępu do usług związanych z opieką nad osobami, które nie są samowystarczalne, i z pomocą tym osobom (dzieci, osoby niepełnosprawne, osoby obłożnie chore, osoby starsze), a także zwiększenie elastyczności tych usług, poprzez ustalenie minimalnych wymogów dotyczących opieki i pomocy, w tym ośrodków otwartych do późnych godzin wieczornych, tak aby zaspokojone zostały potrzeby wynikające z życia zawodowego i rodzinnego;
- aktywne zachęcanie ojców i domowników płci męskiej do korzystania z opcji elastycznego czasu pracy oraz do podejmowania prac związanych z gospodarstwem domowym i obowiązków rodzinnych, np. poprzez ustalenie wstępnej formy urlopu ojcowskiego oraz rozpoczęcie oczekiwanego przeglądu dyrektywy Rady 96/34/WE⁽²⁾;
- określenie alternatywnych metod zapewnienia kobietom wypłaty emerytur w przypadku, gdy z tytułu pracy zawodowej nie otrzymują wystarczających emerytur, z powodu zbyt krótkiego stażu pracy lub przerwania pracy w związku ze zwiększonymi obowiązkami rodzinnymi;

23. zwraca się do Komisji, aby podczas przeglądu i opracowywania wspólnotowych tekstów legislacyjnych, np. dyrektywy 93/104/WE, zapewniła odpowiednie uwzględnienie analizy ich wpływu na równouprawnienie mężczyzn i kobiet, a także aby podejmowała odpowiednie kroki, gdy prawdopodobny jest negatywny wpływ na równouprawnienie, jak w przypadku wspomnianej dyrektywy; wzywa Radę do usunięcia możliwości odstępstwa od tej dyrektywy, ponieważ możliwość ta jest bardziej szkodliwa dla kobiet niż dla mężczyzn i utrudnia godzenie życia zawodowego z rodzinnym;

24. wzywa Komisję do uwzględnienia wyników konferencji na temat mężczyzn i równouprawnienia płci, zorganizowanej przez fińską prezydentkę Unii, a także brania pod uwagę roli mężczyzn w osiąganiu równouprawnienia płci;

⁽¹⁾ Dyrektywa 75/117/CEE Rady z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet (Dz.U. L 45 z 19.12.1975 r., str. 19).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145 z 19.6.1996 r., str. 4).

Wtorek, 13 marca 2007 r.

25. wzywa Komisję do dokonania, w oparciu o prace Europejskiego Instytutu ds. Równości Mężczyzn i Kobiet oraz postępy zarejestrowane w bazie danych o podejmowaniu decyzji⁽¹⁾, oceny dobrych praktyk istniejących na poziomie międzynarodowym, krajowym i regionalnym, umożliwiających kobietom uczestnictwo w procesach decyzyjnych, a następnie do ułatwiania rozpowszechniania i przyjmowania tych decyzji, szczególnie poprzez wspieranie sieci kobiet zaangażowanych w procesy podejmowania decyzji;
26. wzywa państwa członkowskie do opracowania i wdrożenia wyraźnych celów i harmonogramów na rzecz zwiększenia udziału kobiet we wszystkich formach podejmowania decyzji oraz poprawy reprezentacji kobiet w życiu politycznym;
27. uważa za istotne podejmowanie przez kobiety pracy naukowej i badawczej; w tym celu należy przewidzieć politykę i instrumenty zapewniające wspólnie równowagę płci i doskonałość w takich zawodach;
28. jest zdania, że należy zachęcać kobiety do podejmowania pracy naukowej, szczególnie poprzez wprowadzenie rozwiązań umownych, takich jak stypendia naukowe lub pracy w ograniczonym wymiarze czasu, umożliwiające godzenie życia rodzinnego i zawodowego;
29. uważa, że rozpowszechnianie przez media pozytywnych przykładów zarówno roli kobiet w społeczeństwie, jak i ich osiągnięć we wszystkich dziedzinach — które należy podkreślać w celu tworzenia pozytywnego wizerunku kobiet i zachęcania kobiet i mężczyzn do zaangażowania w dążenie do równouprawnienia oraz równowagi życia zawodowym — stanowi skuteczne narzędzie do walki z negatywnymi stereotypami, z którymi spotykają się kobiety; w związku z tym wzywa Komisję do wsparcia inicjatyw, np. w ramach programu Media 2007, mających na celu uwrażliwienie mediów — np. poprzez stałe fora konsultacyjne z udziałem pracowników tej branży — na przekazywane stereotypy oraz propagowanie równości szans, szczególnie z myślą o podnoszeniu świadomości wśród młodych mężczyzn i kobiet;
30. zachęca państwa członkowskie do przyjęcia środków w celu wyeliminowania stereotypów związanych z płcią, szczególnie na rynku pracy, i do popierania obecności mężczyzn w sektorach i na stanowiskach zajmowanych głównie przez kobiety, na przykład w szkołach podstawowych i strukturach opieki;
31. nalega na Komisję, aby w planie działania uwzględniła prawa i problemy osób transseksualnych, zgodnie z najnowszymi orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich;
32. wzywa Komisję do organizowania szkoleń dla komisarzy i najwyższych rangą urzędników z zakresu uwzględniania problematyki płci i uwrażliwiania na kwestie płci, a także do włączania tych zagadnień do wszystkich szkoleń z zarządzania dla urzędników europejskich;
33. wzywa Komisję, aby zachęcała do używania we wszystkich dokumentach urzędowych i w tłumaczeniach na wszystkie języki urzędowe UE słownictwa wolnego od seksizmu i zrozumiałego dla wszystkich zainteresowanych niezależnie od przynależności kulturowej;
34. wzywa instytucje i agencje europejskie do wspierania równości płci na szczeblu administracyjnym i do wyznaczenia celu osiągnięcia równowagi między liczbą mężczyzn a liczbą kobiet przy rekrutacji i mianowaniu, szczególnie na wysokie stanowiska;
35. wzywa Komisję, aby przeznaczyła na plan działań osobny rozdział corocznego sprawozdania na temat równości szans kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej i aby poinformowała w tym rozdziale o postępach poczynionych w zakresie planu działań;
36. wzywa Komisję do regularnego informowania właściwej(-ych) komisji Parlamentu o monitorowaniu postępów w planie działania, m.in. za pomocą publicznych sprawozdań w rozbiciu na poszczególne kraje;
37. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów, a także organom wykonawczym i wybieranym właściwym do spraw równych szans na poziomie lokalnym, regionalnym i krajowym.

(¹) Projekt DG ds. zatrudnienia i spraw socjalnych Komisji, zbierający i analizujący udział kobiet w procesach decyzyjnych (instytucje polityczne, administracja publiczna, partnerzy społeczni i główne organizacje pozarządowe).
Strona internetowa: http://ec.europa.eu/employment_social/women_men_stats/index_en.htm.